AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

Årg.7 1985

Nr.1

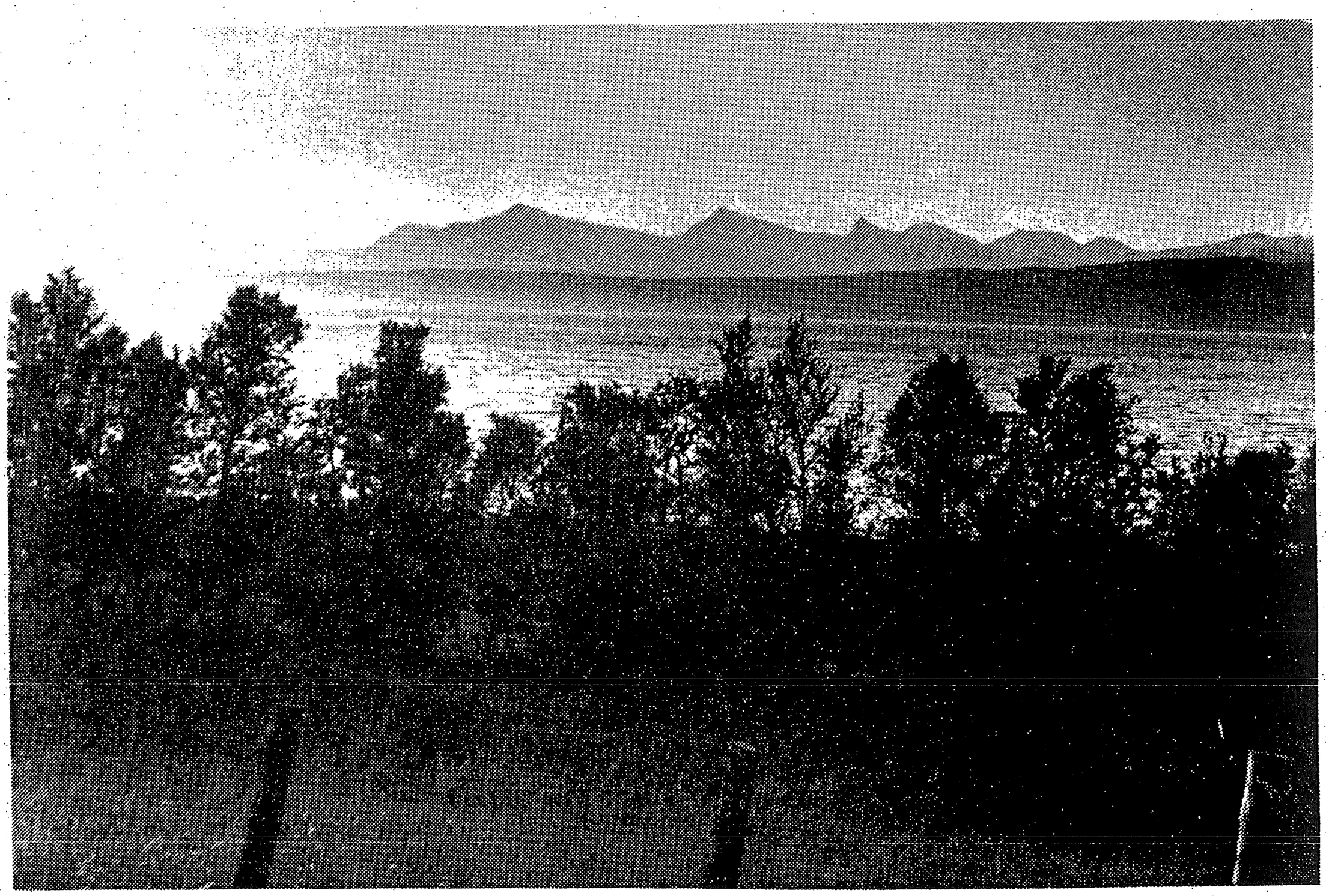

EI BYGD I SORG.

I de første februardagene da gård etter gård gleder seg til å få nysola tilbake i all sin herlighet, en årlig begivenhet. Og sola kom, men en katastrofe i dette lille samfunnet vårt tok bort hele gleden. En flokk glade, forventningsfulle barn langs kanten av en godt opplyst riksvei. De skulle på skøytebanen ved Grendehuset. For en av dem - lille Linda Olsen var denne dagen litt spesiell. Ho hadde vært på "vårskole", liksom møtt skolen for første gang sånn på ordtlig. Ho hadde gledet seg til dette og var tindrene glad etter denne første dagen, som også blei den siste. I løpet av sekunder skjedde katastrofen. En bil uten kontroll feide barneflokken unna seg på sin ville ferd. Resultatet var sjokk og gru. Et stort under at katastrofen ikke blei endeligt for dem alle. Langt sykehusopphold o.s.v. for noen. Men for lille Linda var livsseilasen brått slutt. Foreldre, søsken og familie ellers har ei tung sorg å bære. Men også vi naboer tar del i sorgen og har dere med i våre tanker. Barna i bygda angår oss alle, - de er jo på en måte bygdas og vår fremtid.

La oss også nevne en unggutt som i januar dro ut på den ukjente reise etter lang tids sykdom. Harald Kongsbakk var sønn til Karin og Arne Kongsbakk bosatt i Bodø, men med mye tilknytning til Vidrek. Barn skal ikke dø, - de skal leve videre. -

Videre skal vi minnes en gammel mann som gjennom hele sitt liv var nært knytta til bygda vår og oss alle. Per Melangen døde nylig. Han var alltid i godt humør enten vi traff han på hytta si, på havet eller oppå fjellet.

Vi minnes dem alle i vemod og sorg, og vi slutter oss til gamle Arnt Hansen (Arnt Hansa) si vakre hilsen når han forlot et hjem: "Bli i freden".

Jø. Ko.

LEDER:

"Vær hilset i Nordlands bebyggende menn", skriver gamle Petter Dass blant mye annet. No skal en ikke omskrive og tukle med slike litterære kjemper. Det blir bare tull. Om jeg no sa: "Vær hilset i Vidreks bebyggende menn", - blir det enda mer galt i vår likestillingstid. Men Petters hilsen er vakker den. Og vi alle her i bygda kan no løfte hodet og hilse glad til hverandre. Vi har "overlevd" enda ei lang og mørk vintertid, selv om vi hadde bedre temperatur juleaften (+ 11 grader) enn vi hadde de fleste sommerdagene i fjor. Sola er trofast tilbake med all sin lyse vennlighet. Dagene lysner stadig, og både morramat og kveldsmat kan inntas med dagslys. Og ellers skal sommertida forbedre dette. Påsken står for døra med alle sine opplevelser. Vi har allerede de store "marsfjærene", og litt av godværet med ærfuglskvalder og glade pip av tjelden. - Og han Albert har allerede vært "roen". - Joda, det er da trivelig, selv om denne store delen av heimbygda vår som ligger utafor flomålet og halveis uti Ofoten, ikke er noen skjønnhet i all sin steinfulle gru. - Han gamle Lund på melkebåten "Fykan" hadde nok rett da han kalte Vidrek en helv.... plass for alt som heter båt. Han mente at da Vårherre var ferdig med skapelsen og hadde noen never med stein til overs, så sletra han dem fra seg her hos oss. -

Det andre særtrekket med bygda vår er jo austavinden som trofast steller med sitt, rikler med bord her og ei takplate der, og ikke å forglemme klæsvasken til dem som er så dristig å henge ut, - og ellers fyller fjæra med tang og is. Selvsagt har han enda mye å stelle med heile våren. Blant annet tørke ut nysådde gulrotsenger og herje litt med plastfolien over forventede grønnsaker og jordbær.

Like ukuelig må vi håpe at dette bladet vårt må være som han er navnefar til. - "Det e her æ høre tell", får vi si om Austavinden At han Albert var litt lei seg no er forståelig. En kan få vabler både i hender og bak, og ellers bli bra våtskvetta over ryggen om en ikke har "rodd anror" så lenge som han har vært høvedsmann. Vidrekfolket har levd med austavinden med forstand, og han kan da sannelig være hjelpsom når du er på "unnafiring". Ofte i meste laget når folk og gods samt båt skulle berges på land. Men folk sprang til fjæra og hjalp dem som var midt oppi det, selv om alle kunne bli våt heilt oppi buksebaken. - Joda, naboer heime og ute, vi trenger fortsatt ei hjelpende ånd når det gjelder Austavinden.

Båtlaget er litt innskifta som god skikk er. Fortsatt er ho Ingebjørg på Bakkan, Marit på Åsheim, Kjell-Olav Ravn på Brubakkan med. Ho Toril Hanssen er ny ombord, ho har nettopp sørga for kokkglunt (odelsgutt), også han Jørgen "nerigårn" som no er blitt kårkall. To ungdommer, Jørn og Kjetil skal sørge for unge lesere. Alle sender Albert Olsen og Sigfrid Indregard takk og lovord for velgjort tjeneste ombord. Et godt ord i slike høve er det kanskje lite av underveis. En redaksjon veit jo lite om hva folket krever når leserne aldri sier noe om stoffet. Vi håper og tror at vi kan "ro i toft" og ellers manuvrere videre. Men som sagt bygdefolk var hjelpsomme i gamle dager med austavinden i fjæra. Også Austavinden må ha hjelp. Alle dere som er borte og som forhåpentlig syns det er trivelig med "tiend heimafrå", må da forstå at vi heimføingene syns det er like fint å høre fra dere hvor i landet dere bor. - Om familien og arbeidet, om stedet dere bor osv. Dere er tross alt alle av "Vår egen stamme". Vi sender påskehilsen til dere alle, heime og borte, med ønske om sol og gleder på beste måte, - og litt forfriskende austavind attåt. -

Jø.Ko.

Hr. redaktør.
Vi er fleire som har ønske om en gammeldags fest, (også innbefattet yngre årganger). Nei,- nei, ikkje sånn der rallar, men sånn der kor småongan er med, mellaongan, storongan, foreldrene, besteforeldrene, tanter, onkler og slikt. Så starta vi opp en lørdags ettermiddag/kveld med ertesuppe, "pakkefest salg", sviskegrøt o.l. Så leker vi, speller og danser med "våres onga" - ogbestemødre, bestefedre, gamle "tantefrøkene" - o.s.v.

Det var artig- og da var det "mann a' huse."

God påske- med eller uten tape- skjøytetak og smørefritt!

TIL ABONENTENE

Sammen med dette nummeret av Austavinden får dere en postgiro innbetalingsblankett.
Denne skal brukes til å betale bladpengene, som for 1985 er kr 40,-, for de som bor i bygda.
For de som må få bladet tilsent i posten, kommer et portotillegg på kr 20.- slik at den totale sum blir kr 60.- .

Innbetalingsblanketten kan også brukes til betaling av av medlemskontingenten, som fortsatt er på kr 10,-

Også gaver til grendelaget mottas på denne , men vær så snill å fyll ut på blanketten hva beløpet gjelder.

Det er egne rubrikker for alt dette, og de ser slik ut:

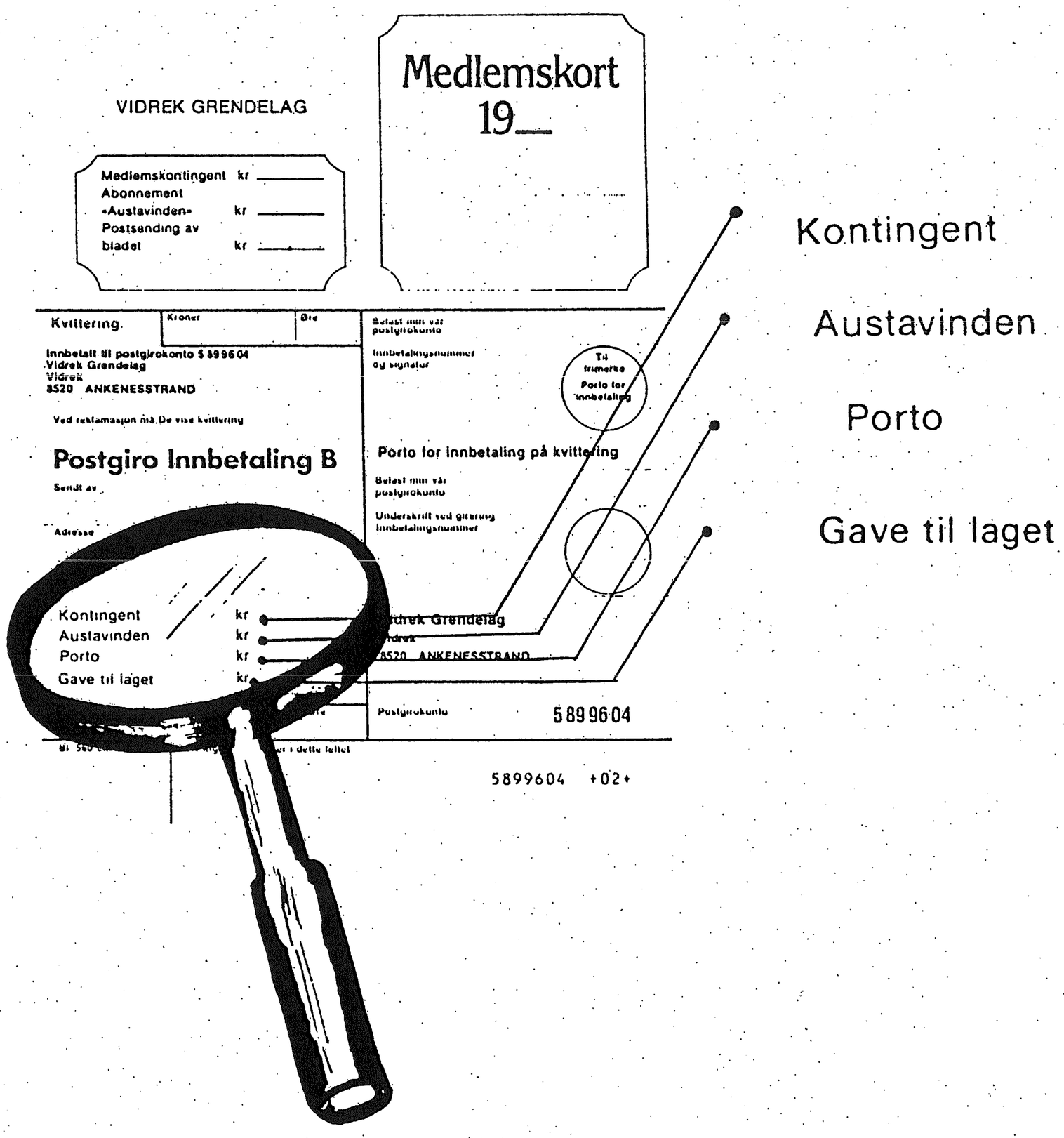

GOD DAG IGJEN.

Jeg sa adjø som redaksjonsmedlem for Austavinden i julenumret, men som alle ser er jeg slett ikke ferdig med å jåsse og mimre,- som det jo kalles.
Jeg er i hvert fall villig til å prøve og holde meg "til saken" og ikke gjøre så mye uforståelig på papiret, så får vi se hvor lenge det kan vare.

Men noe jeg - og alle som har holdt på med stoff til Austavinden hele tida den har vært - savna,er å høre hvordan leserne kunne tenke seg dette bladet skulle være. Munn til munn har det kanskje vært prata om hva vi liker å lese - og ikke liker,- men det er ikke alltid det har kommet oss for ørene som har rota det sammen på papir. Jeg veit at det ikke har vært like lett å forstå alt som har kommet fra skribentene, men jeg skal gjøre mitt beste jeg for min del å ikke fortsette i samme spor som før.

Det er jo ingen av de tidligere medarbeidere i bladet som har vært begavet med så stor journalistiske gaver, men vi har tatt av det lille vi hadde. Hvis de som leste bladet, kunne sende noen ord om hva de kunne ønske mere eller mindre av, eller andre ting som aldri har vært sagt og skrevet noe om, - ja, det kunne da kanskje bli et blad som var mere velkommen på bordet.

Bladet trykkes jo i 80-90 eksemplarer og sendes 4 gang pr. år til alle abonnenter, - da er det jo til å fundere litt på at ingen (nesten) ser noe som de ønsker mere eller intet av i det neste nummer.

Vi som prøver å lage til dette bladet, ønsker gjerne reaksjoner, negative eller positive etter hver enkelt sin mening.

Ingebjørg.

ÅRSMØTE I GRENDELAGET

Søndag 3. februar, ble det avholt årsmøte i Grndelaget med 22 deltakere, altså omtrent som i fjor.
Årsmelding og regnskap ble godkjent uten store innvendinger

Den største saka var naturligvis valget, og følgende ble valgt:

GRENDELAGSSTYRET:

Formann: Gunnar Hansen (gj.v.)
Styremedl: Tore kongsbakk (gj.v.)
Berit Olsen (ny)
Vararepr. Stein Indregard
Ingebjørg Eilertsen

Følgende var ikke på valg:
N.formann: Gaute Eidissen
Sekretær: Anita D. Ravn
Kasserer: Lilly Kongsbakk

UNGDOMS OG FRITIDSGRUPPA:

Anne Berit S.Eidissen
Karl Gunnar Bjerkelund
Kjell-Olav Ravn
Helge Bjerkelund
Monica Østerman
Jan Røsås
Svein Ravn

BARNEGRUPPA:

Arna Flønes
Berit Olsen
Randi Bjerkelund
Anita Ravn

REPRESENTANTER TIL GRENDEHUSSTYRET:

Martin Indregard
Osvald Eilertsen
Gyda Kongsbakk (vararepr.)

REVISORER:

Marit Åsheim
Kåre Bjerkelund
Svein Ravn (vararepr.)

VALGKOMMITE:

Jon Martin Eilertsen
Osvald Eilertsen
Anne Berit S. Eidissen
Svein Ravn (vararepr.)

AUSTAVINDEN:

Marit Åsheim
Kjell-Olav Ravn
Ingebjørg Eilertsen
Toril Hansen
Jørgen Kongsbakk

Barne og ungdomssidene:

Kjetil Indregard
Jørn Eilertsen

Det ble ellers vedtatt at abonentet for Austavinden skulle skulle gå opp til kr 40,- for bygdefolket, og kr 60,- for utenbygds (inkl. porto).

Det er farlig å lese mellom linjene - for det kan komme et tog!

Årsmøte I Grunneierlaget

Grunneierlaget ble stiftet i 1983, med formål å utnytte og å bevare utmarksressursene jakt og fiske. Med i laget er de fleste av grunneierne med utmark, i alt 17 stk. Lagets høyeste myndighet er årsmøtet. Her velges et styre som leder det daglige arbeid. Styret for -85 består av

Formann	-	Gaute Eidissen
Sekretær	-	Jørgen Kongsbakk
Kasserer	-	Harry Johansen
Styremedl.	-	Jan Røssås
"	-	Kåre Bjerkelund

Årsmøtet vedtok i -83 og -84 å forby all småviltjakt, for -83 gjaldt det også fisket. I -84 solgte vi et mindre antall fiskekort. For -85 er det og tillatt småviltjakt, med et begrenset antall kort, det samme for fisket. Kortene selges av Harry Johansen.
Vi har fått området godkjent som elgvall, og jakta blir leid ut. I -83 ble det felt 2 av 3 tillate, og sist høst (-84) ble hele kvoten på 3 felt.
Vi har satt igang arbeid med å registrere småvilt- og fiskebestanden, og vi vil også forsøke å komme i gang med tiltak som kan gi bedre levevilkår for småviltet.

BOKKASSE PÅ VIDREK GRENDEHUS.

Nå er det igjen anledning til å låne bøker uten å måtte reise ut av bygda.
Første fredag i hver måned mellom klokka 18 og 19 er det mulig å få lånt lesestoff. Bokkassen inneholder et 70 talls bøker. Det er skjønnliteratur, fagliteratur og billedbøker, - noe for enhver smak, får en håpe.
Bøkene tilhører Nodre Nordland Fylkesbibliotek.

Hvis det er noen eldre som ikke kan komme seg til bokkassen for å låne, kan jeg skaffe en oversikt over innholdet og ordne med låninga.

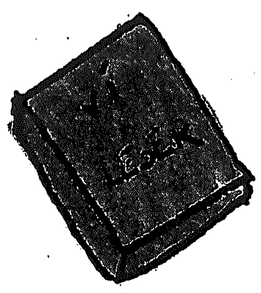

Jørn André Eilertsen.

Smånytt fra bygda

Da elgjegeran tok seg pause under jakta, kom ei elg-ku på besøk til oss. Ho gikk inni strømgjerdet sammen med hestene i tre dager. Da fant ho seg en kavaler av samme rase. De trava så fint oppover myra, rev ned et godt stykke av gjerdet, og forsvant til fjells.
Ei ku, to kalver og en okse har trødd rundt husan nu i det siste.

Etter at det nye husstyret har konstituert seg på et møte 24/3 1985, ser styret slik ut:

Formann: Karl Gunnar Bjerklund
N. formann: Liv Overvåg
Kasserer: Osvald Eilertsen
Sekretær: Martin Indregard
St.medl.: Harry Johansen

Den 1. februar ankom en ny verdensborger som er hjemme-hørende på Virak. Torill og Gunnar Hansen fikk sin aller første gutt. De var jo fra før beriket med 2 som var jentonga når de var små. Disse er nå snart ungdomsskoleelev og lovlig bilfører.
Vi sender hjertelige gratulasjoner til familien og lillemannen ønsker vi alt godt og velkommen i lag med bygdefolket.

INGEBJØRG.

På Vollen er det kommet blå traktor med plog og harv.

BASARER.

Også i år er det duket for 2 basarer i bygda. Midten av juni skal Virak Sanitetsforening arrangere og i august er det meningen Vidrek grendelag avholder sin.

For at disse skal bli maksimalt vellykket, bør vi vel alle legge godvilje til. Pengene som kommer inn skal jo brukes i vår egen bygd, og det pålegger oss vel å gjøre vårt beste for et godt resultat. Her er mange oppgaver å ta fatt med, men penger trengs til alt.
Fjorårets basarer på grendehuset gav jo svært gode resultater, og vi må satse på enda større inntekter i år.

KØ.

£=£

GARN-TILBUD.

I forbindelse med oppfordringer til alle om å yte gevinster til basarene, kan jeg tilby litt garn til gammel pris for dem som vil veve, knytte, brodere eller strikke.
For øvrig gir jeg 10 % rabatt på nytt garn som brukes til "basararbeider".
Dessuten har jeg gensere, ulltepper, ullpledd som er særdeles populære gevinster.

Jeg er å treffe heime for handel etter kl. 17.00 om dagen.

Ingebjørg.

$=$

Vi ønsker alle lesere ei hyggelig påske.

Hilsen fam. Oswald E.

Melding om spire og vokst fra studiekurset 26/3-85.

Tomatplantene er priklet, 4 blad ankommet.

Paprika titter opp i kassen

Småkragen er ferdig til prikling

Gulrot - sådd:"6 liter"!

Reddik - sådd 26/3*

De i Skjomen er grundig slått i år!

*innimellom granium!

Monsen på Gjerdhaugen (som stammer fra Brubakken), er nå i gang med våronna. Han er observert i full gang med å harve over nylandet i Storhågen. Vi regner med stor avling etter at den kjemiske bekjempelse er opphørt.

FØDSELSDAGER

La oss i all travelheta huske på at vi har en del gamle mennesker sammen med oss. Vi sender hilsen først til gammelkaren i laget, han Karl Olsen var 92 år siste "normale" februardagen. Han er i god form, og kan enda fortelle en god historie, de fleste noenlunde sanferdige! - -

Anna Ravn er bare ungdommen. Ho har bursdag den uvanlige februardagen kvart 4 år. Men likevel er ho vel ikke noen 20 åring. Ho tråkker sine veier og trives best i sitt eget i Mellastua.

Petra på Skogset har da også dag på våren en gang. Det samme har Magda Olsen og Henning Ravn.

Sigfrid Indregard og Alvilde Larsen såg dagslys en dag i mars for noen år siden, tror jeg. Og de som ikke er nevnt er ikke med vilje glemt.

Jø.Ko.

SMÅANNONSER

Brukbar hesjestreng ønskes kjøpt.
Ring Gunnar telf:59642

STILLING LEDIG

Da vår nåværende

GENERALSEKRETÆR

lider av forkjølelse, søker vi hans etterfølger.
Søkeren bør være godt kjent med politikk, og han bør ha deltatt aktivt i revolusjonen i 1917.
Oldebarn og dårlig helse ingen hindring.
Skriftlig søknad i konvolutt merket "midlertidig" sendes til

POLITBYRÅET , USSR

ØNSKES KJØPT

VANNBØFLER

ønskes kjøpt, evt byttet møt traktor, grunnet overgang til risdyrking i sesongen 1985.

Bill. mrk. "Pessimist"

Denne spalten kommer vi til å ha fast i Austavinden. Slike annonser er gratis, så send inn - send inn!

VITAMSJOKK

1 pakke lyse aprikoser, (bløtes i litt vann)
1 kålrot - fast i fisken (skrelles og finraspes)
sukker etter behov
1 stor appelsin presses godt- (saft)
enent. en tanke potetmeljevning om nødvendig.

Kok aprikosene godt møre, ta dem opp og gni dem ut. Kok kålraspet noen minutter i samme vannet. Ha i safta, aprikosmassen + sukker. La kjelen stå på plata mens du rører til sukkeret smelter. Kan stå og dampe litt, - eller du har på den "tanken" jevning.
Du må selv bestemme mengden av rasp.

(Fantasifosteret blei til etter at jeg tok en storopprydding i kjøleskapet)

Liko

MARS: - barfrost, holkeføre, fritt for vatn, austavind og hustri'. (Å herre fred....)

Sov du vesle spire ung, ennå er det vinter, ennå sover bjørk og lyng, roser, hyasinter. Ennå er det langt til vår, langt til rågn i blomstirng står. Sov du vesle spire, ennå er det vinter.

MAI:

Himlens sol ser ned på deg, solskinnskyss den sender. Snart blir grønt langs sti og vei, småblomst varmen kjenner.
Enn en liten solskinnsbønn:
Vesle spire, bli snart grønn!
Himlens sol ser ned på deg, -
- solskinnskyss den sender.

Z. Topelius

Å, nei- nå gikk det litt for fort. Gamle Bjørnstjerne tar med...

APRIL:

Jeg velger mig april,
fordi den stormen fejer,
fordi den smiler, smelter,
fordi den evner ejer, -
fordi den kræfter vælter, -
i den blir sommer til!

RAPPORT FRA FORSVARET

KUN FOR AUSTAVINDENS LESERE. BØR IKKE GIES TIL KGB ELLER CIA.

Det hele begynte en dag i juli. Etter en lang reise med buss og tog, var jeg kommet til Ringerike, nærmere bestemt Eggemoen leir ca 7 km. nord for Hønefoss. Her skulle jeg nå starte min militære karriere. Det var "forfærdelig" varmt, og for nyankomne nordlendinger var det nok en stor overgang fra nordnorsk "sommer" til østlandske temperaturer.

De først dagene gikk med til å komme seg inn i systemet. Vi fikk utlevert uniformer, gevær, gassmaske og mye annet rart. Det var også en annen døgnrytme enn hva man var vant til, reveljen gikk klokken 6 på morgenen. Da var det å kle på seg, pusse sko, vaske golv spise frokost (hvis du hadde tid til det), og til slutt kle på seg grunnutrustningen og stille opp klokken halv åtte. Etter inspeksjon og flagghilsen var det å ta fatt på dagens gjøremål.

Vi hadde nok å gjøre. Det var våpenlære, skyting, utmarsjer, fysisk trening, brobygging, ferjedrift, og eksersis. Eksersis ja. Høyre om, venstre om, fremad marsj osv. Med 96 mann i en tropp er det vanskelig å få alle til å handle samtidig. Ukene gikk, og løytnanten vår ble mer og mer fortvilet. Til slutt truet han med trening i helgene. Neste gang troppen ekserserte var vi så gode som aldri før. Hvem sier at psykologisk krigføring ikke hjelper?

Alle måtte en tur innom gasskammeret, eller "lille Auschwitz" som enkelte kalte det etterpå. Vi var der både med og uten gassmaske. Uten gassmaske skulle vi si nummer og navn og svare på spørsmål som sersjanten stillte. Det ble fort ubehagelig. Snørr og tårer spratt, det var jo tåregass, så jeg følte behov for å slutte konversasjonen der. Dessverre for meg hadde sersjanten mye usnakket med meg akkurat akkurat da. Jeg tror aldri jeg har satt slik pris på frisk luft som da jeg slapp ut derfra.

Men jeg skal ikke klage. Egentlig er militæret en ganske fin tid. Vi bodde 6 mann på rommet, og vi lærte hverandre ganske godt å kjenne, på både godt og vondt. Kameratskapet var godt, ikke bare mellom soldatene, men også med befalet. En gang vi holdt på med å bygge ferje fikk vi lov til å hive troppssjefen i Randselva. Etterpå stormet vi elva alle mann og plasket rundt en stund i full uniform. Kanskje det ikke var så rart vi ble kalt den "sprøeste" troppen som hadde vært på de kanter.

Ingeniørsoldat i full utrustning m/gassmaske.

Etter 3 måneder på Østlandet ble jeg overflyttet til Forsvarets Distriktsingeniør i Bodø. Utstyret vi hadde brukt 2 deger og vel så det på å få utlevert, måtte jeg bruke 2 timer på å levere inn igjen. Det var ikke det at jeg var stresset, men sjansen for å få høyt blodtrykk var så absolutt til stede da. Da jeg kom fram til Bodø var det det samme livet for å få utstyret utlevert igjen.

I Bodø ble det en stille og rolig tilværelse. Det eneste utelivet man hadde var litt vegmtikning og andre småoppgaver. Siden det var så fint vær i høst, var ikke det det verste man kunne gjøre. Vi holdt faktisk på med utearbeidet helt fram til jul.Etter jul ble det en søvnig tilværelse på kontor. Kaffekoking og kopiering av militære rundskriv var de mest anstrengende jobbene vi fikk.

I slutten av januar fikk jeg beskjed om at jeg skulle til Andøya. Da var det bare å pakke igjen. Denne gangen skulle jeg ikke levere utstyret inn, nei jeg skulle ta det med meg på flyet. Så der stod jeg da på flyplassen, med dobbelt så mye bagasje som tillatt og med gevær!! Folk lurte sikkert på om jeg tilhørte Bader-Meinhof eller noe slikt.

Men tross alt, jeg kom meg med flyet og opp til Andøya, der jeg er fortsatt. Her skal jeg være assisterende byggekontrollør for et kasernebygg som Forsvaret holder på å bygge. Det er en del kontorarbeid og møtevirksomhet i forbindelse med byggingen. Dessuten er jeg også mye ute på byggeplassen og kontrollerer at entreprenøren holder seg til anbudskontrakten. Så jeg håper at bygget står, iallefall til jeg dimmer i juli.

Og hvis ikke? Tja, kanskje jeg blir sagt opp?

GOD PÅSKE!

Hilsen 97 Kongsbakk

LAM OG ANDRE SMÅKRYP

Den første våren vi venta lam, skulle Gunnar ta ferie i lammingstiden. Alt var jo nytt for oss, så vi skulle være til stede begge to. Jeg hadde sett lamming et par ganger, det var all mi erfaring.
Tida nærma seg, vinterferien begynte og slutta, uten at noe lam kom. Så da Gunnar var på si første vakt etter ferien, skjedde det vi hadde venta på. Det første lammet var i anmarsj. Nesepartiet og frambeina var synlige da jeg kom ned i stallen, men da lå det i alle fall riktig vei. Så sprang jeg opp og ringte til ei tante av meg, som har tatt imot en masse lam opp gjennom åra.
Etter noen telefoner, litt innsatt fra mi side, og ikke minst en rolig og fin sau, kom et værlam til verden. Det som bekymret meg, var at sauen hadde krabbe eller lus. De der stygge utjoan som ser ut som store edderkopper, er så stein hard at de nesten ikke går an å klip sund, og bit nå innmari. Jeg så noen som kravla gjennom ulla som noen lyn, og grøssa bare ved synet av dem. Da lammet var tørt og fint, og klarte å stavre seg bort til juret på egenhånd, sukket jeg lettet og gikk opp for å tå en vask og å skifte.

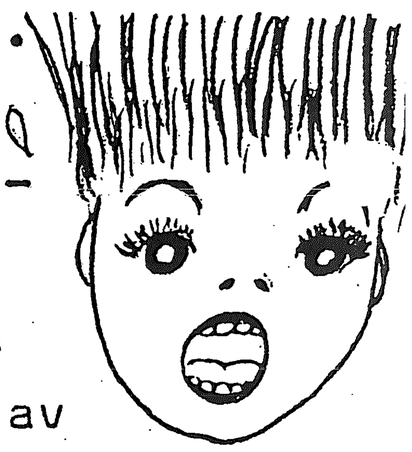

Vel inne på badet var det at panikken tok overhånd. Det var noe som kravla på innsida av mi gode gamle makkotrøye. Jeg hadde mine anelser, Og de blei bekrefta da jeg bretta opp trøya. Et stort krabbeudyr spaserte fornøyd på innsida av mi makkotrøye, men heldigvis på trøya, og ikke på meg. Jeg prøvde febrilsk å børste den bort, men det gikk ikke. Den kleip seg godt fast.
Over hodet torde jeg ikke dra trøya, for hvem kunne da vite hvor krabben blei av. Jeg kleip et godt tak i den, med fingram på yttersida av makkoen, og tviholdt. Dette ble gjordt mens jeg frembrakte en stepdans og noen uartikulerte brøl, som selv en garva indianer ville ha misundt meg. Jeg klarte å få av meg trøya mens jeg holdt krabben fast, fikk den avlivet, og sukket lettet. Jeg kom fra det med livet i behold, men det holdt hardt.

Etter på fikk gubben beskjed om at de lamman som kom fikk han t a seg av sjøl, for jeg kom ikke til å ta på en eneste sau så lenge det fantest krabber på dem. Følgende dag kom han hjem med et middel som sauen skulle vaskes med, for å få udyran bort. Vi hadde imidlertid hengt opp en Vapona Strip for å fjerne fluene som begynte og røre på seg, og den virka på krabbene også. De forsvant som dugg for sola, og eggan fant vi som inntørka skalliulla.
Det var bra for sauan at de blei kvitt plagan, og jeg kunne klø dem som før.
Edderkopper er nemlig de værste dyran jeg vet.

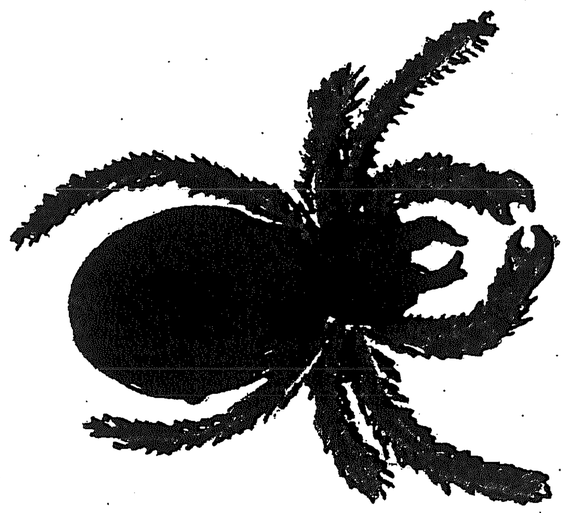

Tusen takk!

Speideran vil med dette takke sanitetsforeninga for gaven vi har fått, nemlig 1000,- kroner. Det kommer godt med, for ennå har vi en del arbeid som skal gjøres på rommet vårt, og alt koster. Vi har ikke hatt et særlig aktivt vårhalvår, p.g.a. sykdom og andre grunner, men det skal ordne seg etter påske.
Så sender speideran ønske om en GOD PÅSKE til alle på Virak.

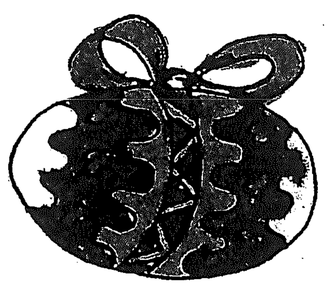

Vidrek,mi barndomsbygd.

Heimbygda mi er heldigvis ikke forandret til det ugjenkjennelige som mange andre steder er det. Men her er blitt bedre på mange måter. Nye hus er kommet til, flere folk, flere unge. Bygda er ikke så isolert lenger som for år tilbake. Det er bru over Skjomen, og det er bare å sette seg i bilen ved stuedøra og kjøre akkurat dit man vil, ja omså rett til Luleå på noen timer. Men roen og stillheten her ute den er den samme. Er du trøytt og sliten etter jobben eller annet mas og kav er det bare å forlate alt stress og jag og sette deg i bilen og kjøre hjem til Vidrek. Her er ingen støy og larm, intet stress, ingen forurensning. - Bare naturens egne lyder - havet og vinden, og båra som bryter mot land. Kan du ønske deg noe finere? I denne stillheten og roen kommer du bare etter en halv times kjøring fra byen.

Selv i mørketida er her fint når månen står gul og rund over Herjangen og Skjomen og lyser opp fjorden og fjellene rundt, og austavinden kan være koselig den også når den rusker i husnovene mens du fyrer godt inne.

Ikke å forglemme juletider her ute! Er det måneskinn i jula over snehvite jorder, og træme står fulle av snø har naturen selv laget julestemning. Dette kan du ikke oppleve i byene. Og når klokka fra tårnet ringer helga inn, og du står ute og lytter, mens snøen daler stille ned, da kan du nesten fornemme barndommens jul... Juletrefesten må ikke glemmes der store og små Vidrekinger møtes i romjula som i "gamle" dager.

Når det lir over nyttår, og sola kommer i Veggelandet og gyller alle fjellene rundt fjorden, da er det som du våkner til liv. Du annamer våren og sommeren i det fjerne. Når sola i februar inntar Vidrek, kommer ho først luranes opp fra fjæra, så skin ho"uti gården , noen dager til så står ho så høyt over Brattåsen at det er sol over det hele. Nå kan du ta fram skiene å gå til fjells eller bare en søndagstur uti skogen. Kanskje ut til Kråbakkan der hoppbakken "Kveldsol" lå. - - Så kommer påsken med lengere turer, og flere folk i løypene.

Om våren da er det liv og røre. Det første vårtegn det er tjelden som skriker: "Det bit! Det bit!" nede i fjæra. Det blir mildere i luften, og du kan høre sjøfuglene "oille" og "saille" der de svømmer i små flokker langs land. Trekkfuglene kommer den ene sorten etter den andre. De har ei hektisk tid med bygging av

reir og innflytting i fuglekassene. Det synges og kvitres over alt. Det er som de kvitrer våren og sommeren inn! Når naturen våkner til liv, da er det som om menneskene også våkner av "vinterdvalen". Ute ser du alle. Det settes i gang på hver en gård med et travelt liv. Traktorene buldrer opp og ned etter åkrene. Det graves, hakkes, rakes, såes og plantes. Været er som regel godt på denne tida, ofte sol fra skyfri himmel, og alt skal i jorda på kortest mulig tid. Alle er i aktivitet, og alle har det travelt.

Sommeren er vel den fineste tida dersom vi er heldig med været, og det må vi jo håpe på for hvert år! Alt som er plantet står i flor. Er været godt ligger fjorden der blankstilla og glitrer i sola mens du hører duren av påhengsmotorene på båtene der de drar hit og dit for å prøve fiskelykka. Mange kommer hjem på ferie. Det bades kan hende, fiskes, og det er fullt av folk i hytter og feriehus. Det blir fjellturer, og det blir turer til "øyan" med kaffekjelen og matboksen i båten. Og det kan bli nattlige fisketurer på fjorden i midnattsol og stekt fisk når du kommer i land ved natterstid. Er sommeren god er vel Vidrek det beste feriested.

Høsten er som oftest fin her med godt vær og alle fargene i naturen. Luften blir klarere og skarpere. Når augustkveldene kommer, senker det seg litt skumring over land, sjøen ligger mørk ved kveldstid, og sola over fjellene blir rødere og gyller den mørke, stille fjorden. Du kan smake på jordbæra, grønnsakene og potetene. Du kan gå i skogen å plukke bær eller ta fiskestanga med å gå til fjells. Iseptember begynner innhøstinga. Det blir kaldere, og det første lauvet på skogen slipper taket og faller til jorda. Nå blir det igjen hektisk liv på gårdene. Det arbeides på spreng for å berge inn "grøa" før frostnettene kommer. Over hele bygda er alle i arbeid. Traktorene med potetopptakerne etter seg durer opp og nedetter åkrene. Det fylles i sekker og kasser. Når alt er i hus, kan bare frostet komme! -

Setter vi oss ned og tenker litt på hvor spent det er rundt om i verden i dag med kriger, nød, naturkatastrofer, sult og undertrykkelse tror jeg vi kommer til at vi her oppe i nord kanskje lever i den mest fredfulle delen av verden i dag. La oss være glade for det, og la oss verne om bygda vår og heimene våre her så flere generasjoner kan få det like fint her som oss! -

God påske til alle!

Marit Åsheim.

VASSLAUSA.

Også denne vinteren fikk vi oppleve at Virak-elva ikke hadde mere vann å gi oss.
Allerede ved juletider begynte våre anelser om hva som var på gang. Etter hvert blei det en farge som anspora tanken på andre flytende saker, og lukt av heilt andre ting enn vann fulgte med.

Men når vassnøden var størst, dukka Kåre Bjerkelund opp med stortanken og fylte i alt vi hadde som var tett og brukbart til sådanne formål. Ikke et ørlite sukk har jeg hørt fra han, hvor mye vi andre sytte og bar oss for vatnet. Innimellom har han tilbragt timesvis utmed elva når det sika såpass at anlegget kunne settes igang, - så sirkulasjon har vi ihvert fall beholdt.
Jeg - og kanskje fleire - aner ikke alt han ofrer for at vi skal ha vatn i kranene.
Det er sannelig ikke bare Gerd og familien deres han Kåre har omsorg for,- her blir stadig flere. Vi skylder han stor TAKK for vassarbeidet han driver.

Slik tida har snudd seg med årene, at sommeren er blitt regntid og høsten tørke og bærfrost, trengs det vel større"oppsamlingsplass" for å klare oss med vatn gjennom den sorten vinter vi har nå med kaldvær og lite snø.
Det er jo umenneskelig å regne med at "Kåre tar saken" når elva er tom. I likhet med alle oss andre, ønsker han vel kortere arbeidsdag ettersom årene går. Han er jo på ingen måte noen "olding", men rart skal det være om han og sønnene ikke ønsker å disponere tida til andre ting enn vasskjøring.

Det må vel så absolutt være en sak for alle her som trenger vann å bruke vettuge hoder for å finne ut hvordan vi kan beholde vårt eget elvevatn hele året,- det er jo det beste som finnes i verden, synes vi vel alle.

Ld.

VASSLAUST.

Ei tid med vassløyse om vinteren var det ofte på Vidrek i sprengkulda før. Da var det private brynner og kommer som gikk tom. Men trur du ikke sprengkulda i vinter sto så lenge på at ho klarte å "legge band" på selve Storelva og det nye vannverket. I vinter i denne tida kjørte han Kåre Bjerkelund med lastebilen sin rundt med vatn til gårdene på Vidrek fra byen. Før når det ble fritt for vatn, kjørte de med hest og slede etter vatn fra Storelva. Her ser vi han Ole Olsen med hesten sin på tur etter vatn.

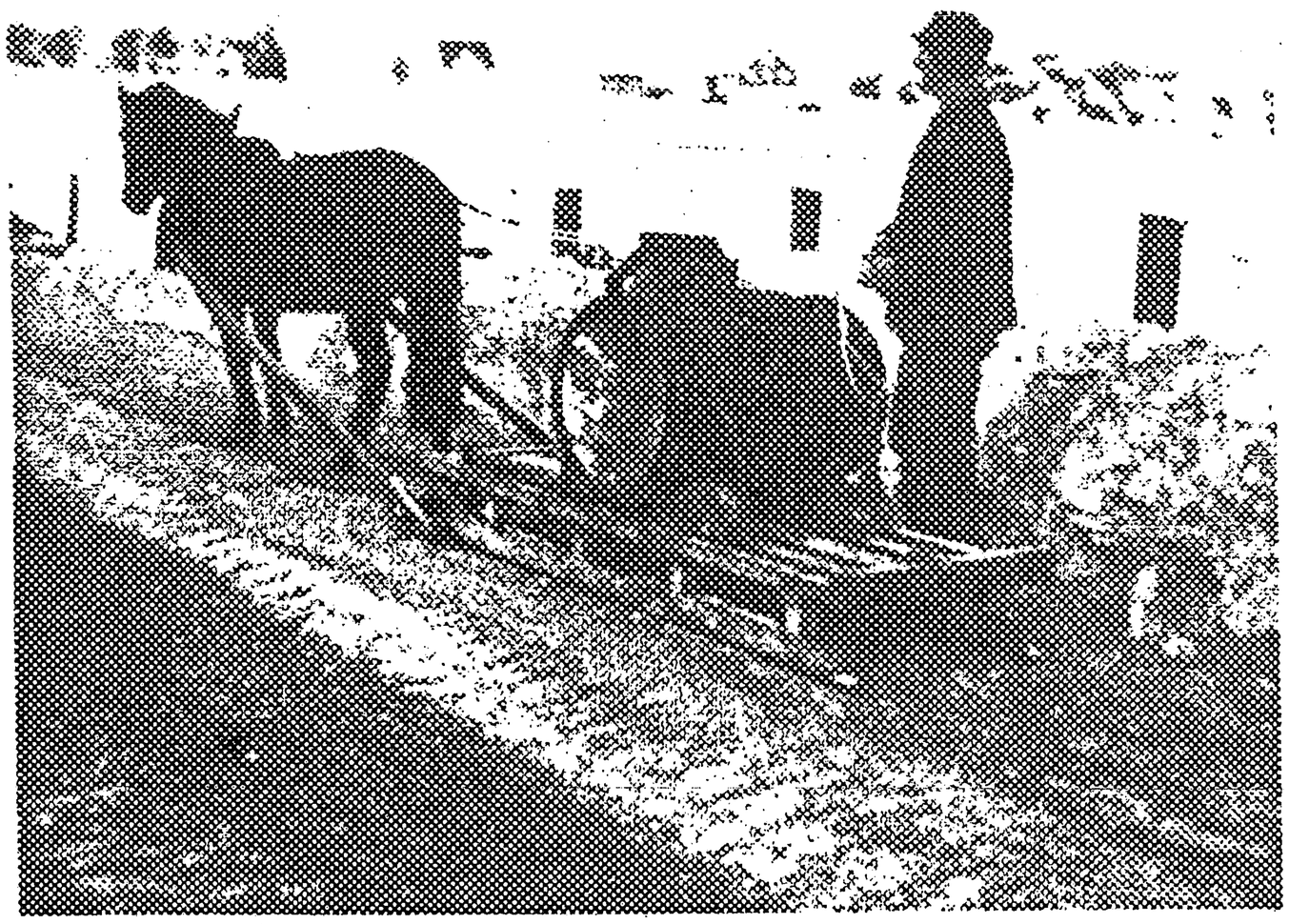

Han Andreas Indregard skreiv om ei slik vasslaustid før:

VASSLAUST

Her va vasslaust i grenn'a i gård ette gård,
Kvar ein bryn'n og bekkjen va tom.
Og de sa at so' aspekten viste i år,
va kje von om at veret gjekk om.
Dar sto kroka og hekte i rekka og rad, -
dar va nøgda med tall og med tegn,
men de såg at førr marsmånen vel va gådd a;
va kje ventanes droppen a' regn.

Her va vasslausa førr sånn i ne og i ny,
men kje hal'ta så galle so' no:
Her låg a'berra mark, - ikkje korn med sny,
berre telle så gangelig god.
Uti elva fekk vatnet så vel gå i fors, -
sånt va harmelig nok å vett a',
førr a' det kom dar ikkje ein droppe te' gårds
altmed føret va sånn so' det va.

Det er galle i gåran, hos folk og hos fe,
når det tørkes i karr og i kopp,
og det skapte då jamt både krangel og kre
om de bekkan so' endå bær opp.
Du skal tru at vi sika di brynnan te' grunns
ja, så lengje dar fokt va å få,
og så sia med brøtthøgg i bekkan te' bunns,
sant dar berre va tegn te' ei å.

Snart va Smibekkjen vakkert og vel tørka a',
- så gjekk Johannesbekkjen i stå,
og det kjilla på Vinterbekkstran'a oss ga,
va kje mykkje å trøste seg på.
Oppi Nisjedaljota skull' ingen b'i våt,
kvart so'kjylla og telle fekk tak,
det du sika med ausa nå' fint du for åt,
kunn' du bær' i ei bøtta i mak.

Inni Storskjedalbekkjen dar bakkan er bratt, henn'e
sjell'a at vatnet kjem bort.
Du fin jamt at det sig unna older og kratt,
- høgg du bekkholl, så fyllest de fort.
Men ein brennkal'e morra sto bekkhollan tom,
- nett so' jor'a dreiv tynntappen i,
og slo fast i ein nakjen og nådelaus dom
at frå no a' kunn' folk være fri.

Å få vasslausa no va ein tråkefull teng,
- no sku' spettakkel spørrest hos folk:
Her sto krættur og sautra i båse og beng
over tørrslekka hølke og holk.
Her va langt fram te' mars'n og lenger te' vår
- korleis skulle så dettan b'i skaft?
Det va dauen i gryta, - den sakja va klår
om kje kjylla no herret ga taft.

Så gjekk folkjet på leiting så snart det va lyst,
- høgde holl båd' i grop og i grøft,
og så saumfor de grenna frå inst og te' ytst,
kvar ei bidie klipa og kløft.
Va her vøta i markja så måtte ho fram,
- no va vatn så verdfullt so' gull.
Du laut akte på droppan so' dyraste dram,
- du va rik fann du fer'a di full.

Det va så altmed dagjen ein børta og bar,
og sto lekt med de hine på lag,
men det synte seg no at då nø'a b'ei hard,
va her de so' gjor' natta te' dag.
For kje lurenga lestan på luggje og lest
opp te' bekkan so' skremsel og skrømt.
De so' venta med dagjen å bære so' best,
de fann bekkhollan tørka og tømt.

Skull' du stå deg med vatn so' no det gjekk på,
laut du ligge med natta på løkt,
og så stille deg ut lekso' katta på tå
ette lampa i stuen va sløkt.
Fekk du lurt deg ei ferd, kunn' du kaste deg ned,
- kanskje blunne ei tima og to,
men med du låg og duste, va anner å ste',
- her b'ei mange so' nøytte seg no.

Va kje vegjen te' elva så bonglåt og båg,
ha vel folk kunna berga seg bra.
Det va pleint så det erta og arga deg og,
nå' du vesste ke vatn dar va.
Her va ein so' ha røynt at den reisa va ful,
- strauk åt elva med stallstien hest.
Hån kom heimattes hompan med kallbeinte hjul
og ei vogn so' va sunslien mest.

Og du sporte hån Pål, so' va gammel profet,
- ja, ein spåmann frå ungdommens år.
Men hån fann ikkje nebør førr nokken planet,
- kvar ein klode va klenkannes klår.
"Du kan skjønne nå' månen sånn heilt frå i haust
kom på tull og fekk ruta si rang,
så hån unna førr unna ska' tennenst i aust,
ja, då må dennan kjylla b'i lang."

Ikkje lengje va lidd ette Pål'n ha spådd
laga lokta seg kjukk som ein vegg.
Og førr dagjen va le'en og lyset va gådd,
rekte snyen deg langt oppå legg.
Då va lekkso' her lemna i gård ette gård,
- kvar ein gamp låg i løsti galopp,
og punn Sagja, dar elva gjekk klenkanes klår,
fyltest fat og fustasi på topp.

Førr ei gle'a i grenna på gammel og ong!
Nett so' bygda va løyst a' eit bann.
Men på spåman'n sjøl falte snydunsen tong,
- nå' no soga så heilt skal' vær' sann.
Det va lekt te' at hekt'n ha gådd hån i tull,
- hån b'ei minst om de mestydde tegn.
Og te' slutt gjekk prestisjen åt Pål'n i null
- då hån beint reiv hån over i regn.

Kom då mårrå'n ette med forseng og flom,
- va så lann'et vill' reint reke a'.
Kunn' no folkjet med nø' berge kjelran sin' tom,
laut de takke sin Gud og vær' gla'.
Men hån Pål va på nytt bett ein frimodi fyr,
- For og vadde med sjøstøvvel på,
og hån sa dar hån kom i sett regntonge hyr:
"Jah, - no blei her då vatn å få".

BARRESIDA

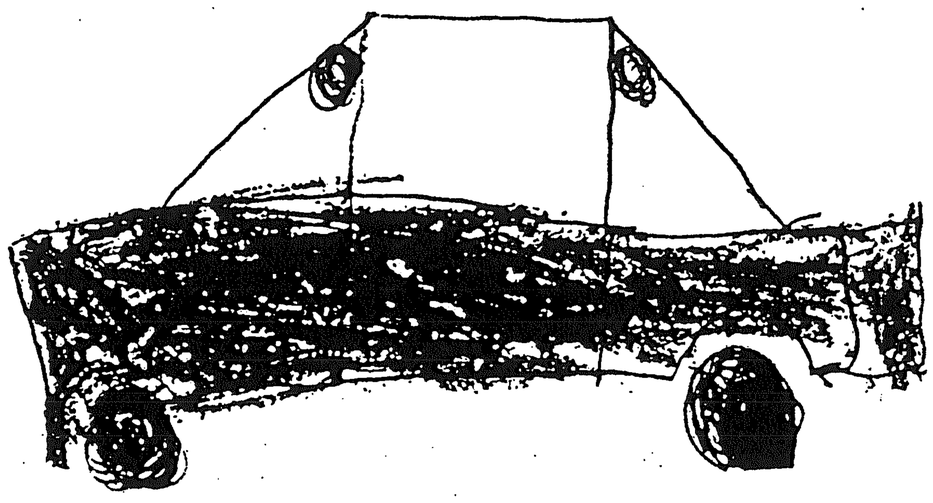

DRITT ODDVEIG MATS
MARTHE ØSTERMAN
IDUN ÅSBJØRN
SIGVE
LARS SVEIN-YNGVE
OLEMAGNUS VIGGO

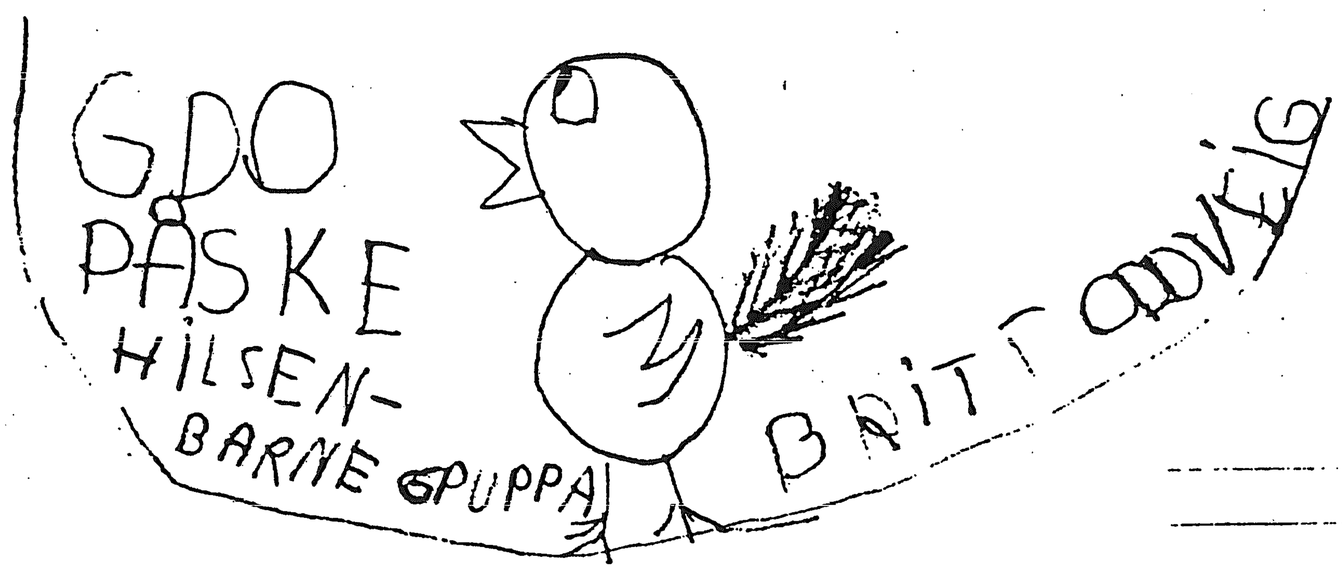

1.000 TAKK

På vegne av barnegruppa vil jeg takke Sanitetsforeningen på Virak for pengene de har bevilga oss.

Det er i alt 10 førskolebarn i år, som møtes på skola en times tid hver tirsdag. Der driver vi med forskjellige aktiviteter, og ungene får anledning til å treffes og bli kjent med hverandre.

Anna.

GOD PÅSKE!

HILSEN MARIUS, KATHRINE, HANNE, TORIL OG GUNNAR.

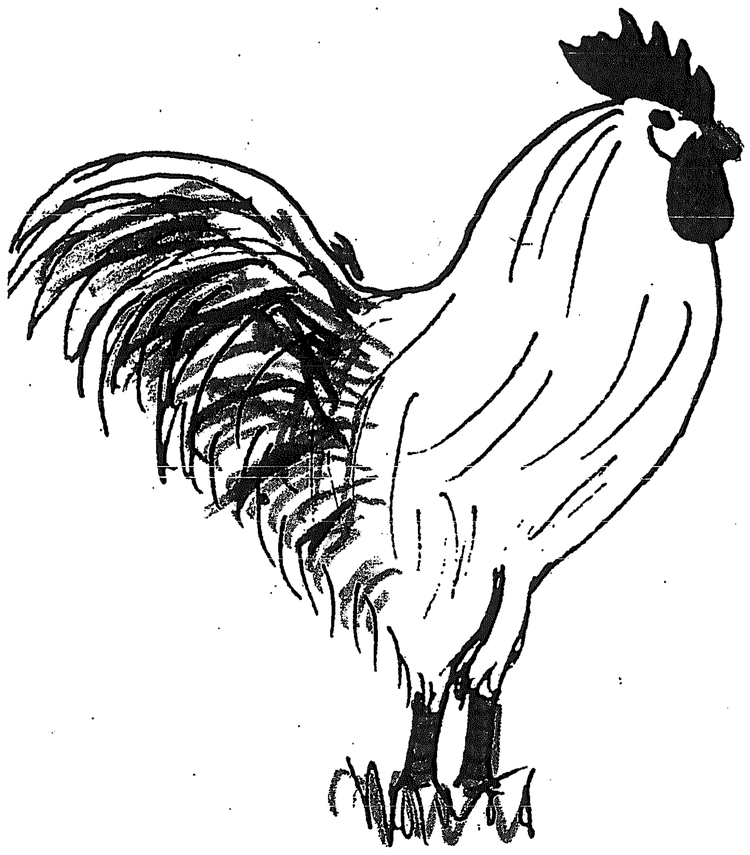

Vi ønsker alle kjente
GOD PÅSKE.

Hilsen John Martin
Liv, Inger Elin
og Britt Oddveig.

Til Vidrek Sanitetsforening!

Tusen takk for pengene vi fikk!
Det passet bra, for vi hadde ikke så veldig mange penger i kassa.
Vi har enda ikke bestemt oss for hva vi skal bruke pengene til, men dere skal få vite det når vi har lagt mott.

HILSEN UNGDOMSGRUPPA!

TEGNESERIER.

MYGGSTIKK.

SKILT

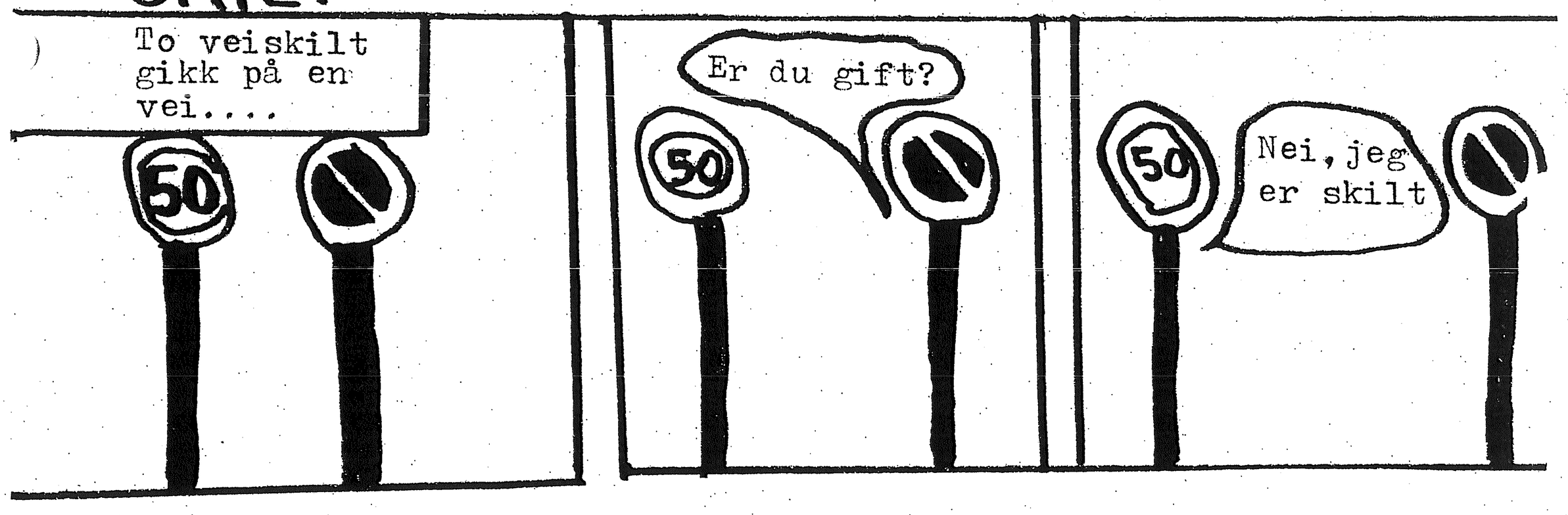

HEI PÅ DERE.

Vi har det bare bra her vi ligger og blir oppvartet, men litt kjedelig blir det i lengden. Ville heller vere hjemme på Virak, for der blir vi ikke vekket halv sju med at du får et tempraturmål trøkt under armen. Og når du har fått det kommer de inn en halv time senere og skal ha det til bake men da sover vi igjen. Og noen ganger finner de ikke målet og da er det å begynne å lete. Så sovner vi igjen. Klokken halv åtte kommer blodprøve dama og skal begynne å stikke oss i fingeren eller i armen. Klokken halv ni er det frokost da får vi fire halve brødskiver og det samme er på hver morgen og hver kveld. Middagen er fisk og kjøtt annen hver dag. Den første tiden vi var her, ga vi beskjed om at vi ikke ville ha fisk, men fiskeboller.
Nå - etter fem dager og fem uker - får vi omtrent gåsehud bare av å høre om en fiskebolle. På matkortene våre står det nå: Vanlig fisk - ikke fiskeboller.
Maten her er antagelig helt O.K., men vi gjør ikke noe dypt innhogg. Det blir en del matprat, men måltidene blir ganske viktig i hverdagen her på huset.
Og skolen slipper vi heller ikke unna, men det blir ikke gjort så mye lekser. Stort sett er dagene her preget av rutine. Vi skjønner jo at det er nødvendig med faste rutiner når så mange mennesker skal leve så nært innpå hverandre, av og til skulle man ønske at noe helt uventet skulle sje. For oss som har fem uker på samme rommet bak oss, har besøk vært en kjærkommet avveksling.
Så tusen takk for alt besøket vi har fått.

Hjertelig hilsen ANITA og KATHRINE.

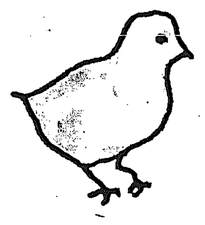
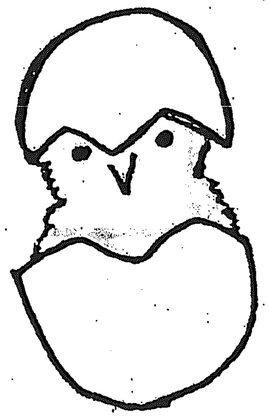

Hipp hurra for i dag kom vi begge hjem og nå skal vi på karneval.
Skrevet fredag 22. mars.

P.S. VI ØNSKER ALLE GOD PÅSKE.

SNOOPY

Da vi hadde fått 3 lam i fjor vår, viste det seg at et værlam var så pjuskeht. Gunnar ringte dyrelegen, men de hadde det så travelt. Kunne ikke han ta lammet med og komme innom kontoret? Som sagt som gjort.
Ei kasse med høy ble sætt på bildørken og lammet oppi den Han hette foresten Snoopy, og lå rolig og fint i kassa hele veien til byen. Vel fremme ble han tatt under armen og bært inn på kontoret. Han ble undersøkt på kryss og tvers, men de fant ikke noe spesielt å sette fingeren på. Han fikk en pencilinkur som skulle få ham pigg igjen.
Da de gikk ut, var det flere pasienter med eiere på venterommet. "Hva i all verden er det du har men deg?"
"Jo" svarte Gunnar, "det her e den nye puddelrasen som e blitt så populær."
Seinere på sommeren måtte vi hente ham i land fra øyan, fordi han ikke klarte å holde følge med de andre, og var tydelig mye svakere enn de andre lamman.
Vel hjemme ble han bandhund, og fikk beite på plena. Selskapssyk var han også. Så lenge han hadde folk rundt seg var alt i orden, men så snart han blei aleina holdt han et forferdelig leven. Han blei forvent i massevis.
Storm og Snoopy omgikkes over all forventning. Snoopy var vel mest skeptisk, men Storm ville overbevise han om sitt vennskap med å sleike ham på nesen og øran, mens han logret vilt med halen. En dag mens vi satt og spiste middag, brekte lammet så innmari. Jeg gikk til vinduet for å se hva som var i veien, men han hadde ikke surra seg fast en gang. Med det samme kom Storm (det er en Riesenschnauzer rundt hushjørnet, og gikk ned til lammet. De sto og snuste på hverandre, plutselig kastet Storm seg ned med forbeina et par ganger for å leke. Men det skulle det ikke bli noe av. Lammet rygget et par meter, tok fart, og skalla til hunden midt i panna. Store hunden på et par og førti kilo, syntest det ble alt for hard hendt lek, og trakk seg til bake i full fart. Etter det oppfordret han ikke til noe mer leking, men var nokså reservert for nærkontakt. Noe hardt treff med værskallen kunne det ikke bli siden tilløpet var så kort, men lammet fikk iallefall Storm unna øyan.

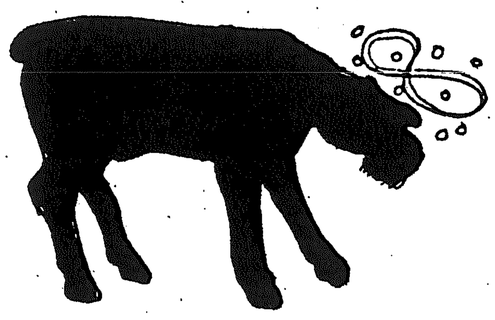

TP

En gammel kjenning

Noen av oss så vel TV-programmet om den gamle lokalbåten "Skogøy" da ho gikk sin siste tur Narvik-Svolvær-Narvik. De fleste av leserne har kanskje ikke noe "personlig forhold" til båten, men de alle fleste husker nok denne trauste sliteren som kom inn om morgenen stort sett i rute. Og som tok på Svolværtur presis kl. 10.30, og romlet utover fjorden. Og noen fikk se henne passere på nært hold forbi oss når vi lå ute i "auårsklakken". Kanskje et fåtall har reist med henne få eller flere ganger, i solskinn og godvær, og/eller i plasking og stamping med sørvesten forbi Brettesnes og over Hølla. - Ja, kanskje også sikra seg en av spyposene du fant overalt. Utrolige ting har ho dratt med seg,og mange har spist av Lofottorsken ho trofast forsynte Narvik med. Karene ombord var alle tiders under alle forhold, og de"stelte godt med madammen", som han maskinsjef Henriksen sa.

"Skogøy",som i likhet med mange andre blei for gammel og sein, blei avløst av hurtigbåten i all sin skummende velde. Og den er da også koselig å reise med. Enda flottere blir det til våren når den nye "Skogøy" kommer feiende.

Ja, ja, "Gammelskogøy" blei jo omdøpt her i Narvik til noe så fremmed som "Seaside", uttales visst "Sisaid". Og så tok ho på tur helt til Gøteborg. Ho hadde ikke lyst på turen, tror jeg, for da svenskene tok ho ut fra kaia her i Narvik, blei de liggende og manuvrere i over 1 time før de fikk ankeret opp!

I fjor sommer var Gyda og jeg en rundtur i søndre Sverige pr. jernbane. Vi låg over ei natt i Gøteborg, spurte oss frem og fant "madammen" nede ved Gøtakanalen et sted. Det var nesten som øyet blei stort og vått. Båten var kvitmalt overalt, og skorsteinen var blitt blå. Men profil og reisning som før. Dog var der en vesensforskjell. Båten var rettelig vanstelt av svenskene. Rustet og skittent over alt. Båten blir brukt til turistfart i kysten utenfor Gøteborg om sommeren og tjener som sjøguttopplæring om vinteren. - Håper at omsorgen må bli bedre en den så ut for. -

Jørgen.

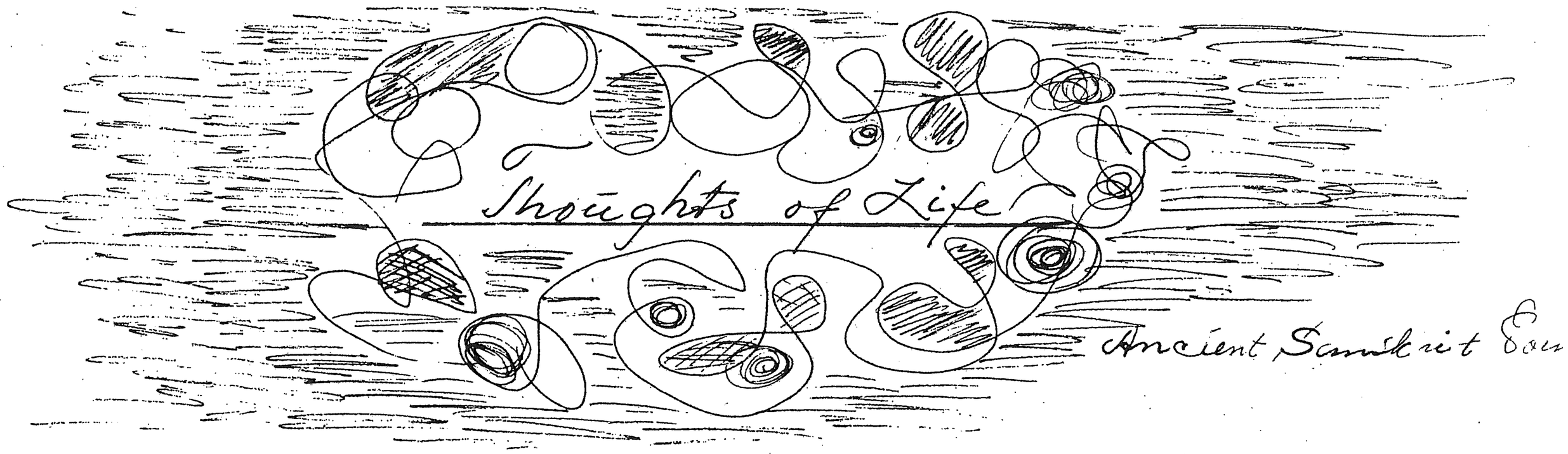

Look to this day
for it is life
the very life of life
In its brief course lie all
the realities and truths of existence
the joy of growth
the splendor of action
the glory of power
For yesterday is but a memory
And tomorrow is only a vision
But today well lived
makes every yesterday a memory
of happiness
and every tomorrow a vision of hope

Look well, therefore, to this day!

Vi prøver oss på et engelsk dikt!
Det gir noe å tenke på. Det skulle gjerne vært oversatt til norsk, - men det tør ikke en amatør! Jeg sparker ballen over til bygdas mange studenter/studerende i foskjellig alder.
Til St. Hans!!

Liko

Myklevold og sønner

BALLANGEN - ANKENES

Kjører du E6, mot nord eller sør,
må du passere baker Myklevolds dør.
Gode brød, og nydelige kaker.
Der finns bestandig noe som smaker.

Narvik Sparebank

ANKENES - BJERKVIK - NARVIK

Trenger du en prat om litt finansiering,
ta turen til Ankenes - der er så god parkering.

GOD PARKERING
ankenes fargesenter a.s
Ankenesv. 275, tlf. 57 107, 8520 Ankenesstrand

Alt hva du trenger av belegg og tapet,
vi har det på tilbud - selv beste kvalitet.

S. THORSTENSEN A/S
8540 BALLANGEN

Til Thorstensen kommer de, store og små.
Alle med nybygg og de som bygger på.
Vi fikk gode tilbud til vårt Grendelag,
og det samme får de som handler i dag.

A. ANTONSEN

DAGLIGVARER
SKIPSPROVIANT

Du trenger ikke slite på storhandelen din,
vi kjører den til døra og bærer den inn.

Ankenes Sparebank

Byens og distriktets eldste bank

Telefoner:
Narvik 082/46 020 Bjerkvik 082/52 101 Håkvik 082/59 355

Vi hjelper deg så gjerne med ønsket å bli rik,
nå kan du også finne oss ved E6 i Håkvik.

KOPISERVICE
Kongsvn.1, 8500 Narvik
Tlf:44505

BJARNE JOHANSEN
Reklametegner
Snorres gt.23. Narvik